

NOVÝ ROMÁN OD AUTORKY BESTSELLERU
PLAKAŤ SOM SI ZAKÁZALA

LUCIA
OLRINKOVÁ

PLA
KAŤ
JE
DOVOLENÉ

MARENČIN PT

Lucia Orlinková

Plakat' je dovolené

MARENČIN PT

Copyright © Lucia Oľrinková, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Marta Blehová, 2019
808. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0561-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0562-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0563-0 (ePub)

„Nerev, neplač!“ hovorila som si počas letu z Viedne do Londýna. No keď sme leteli niekde nad Francúzskom, nedokázala som udržať svoje emócie na uzde. A hoci som si striktné plakať zakázala, po tvári sa mi rozutekalo niekoľko sĺz. Nebolo to však len kvôli Fischerovi, ale kvôli všetkému, čo som na Slovensku zanechala. Milovanú prácu, svojich milovaných bláznivých kamarátov, svoj byt, svoje auto, rodičov. A keď som prišla k Natashi, rozrevala som sa opäť. No tá ma nenechala dlho smútiť a postarala sa o to, aby som okrem odchodu zo Slovenska riešila aj niečo iné. Napríklad hroznú opicu. Hneď v prvý večer ma zobrala do klubu, v ktorom som kedysi pracovala a rozbili sme sa na kašu. Nasledujúci deň som poslušne dospávala opicu a večer sme šli opäť do klubu. To sa k nám pridala aj kamarát menom Toby alias Grassman. Keď som ho pred štyrmi rokmi spoznala, myslela som, že Grassman je jeho priezvisko. Až neskôr mi docvaklo, že je to prezývka, pretože tento chalan sa dokáže zjaviť vždy, keď potrebujete kvalitnú trávu. Tak tomu bolo aj teraz. Okrem toho, že som sa opila, tak som sa aj kvalitne zhúlila a na druhý deň som si celé dopoludnie dávala rande so záchodovou misou. Najbližšie dni som si alkohol aj mäkké drogy odpustila a, veru, opäť som rozmýšľala nad svojím odchodom z rodnej krajiny. *Nebolo to príliš unáhlené rozhodnutie? Len tak narýchlo odísť a nechať všetko tak? Nie, určite nie. Ten chlap mi predsa ublížil. Urobila som to pre svoje dobro!*

Čo sa týka Fischera, jasné, že mi posielal kvantá ospravedlňujúcich správ, ako ho to mrzí, že to bolo obrovské nedorozumenie, že nevedel, že Peťo je môj brat a že ma prosí o odpustenie.

No bavilo ho to len tri dni a potom stíchol. Ani na jednu správu som mu neodpovedala a tak ako prichádzali, tak som ich mazala. Tri dni... Pche... Až takú „vysokú“ cenu som pre neho mala. Nemyslite si, že ma to nesklamalo. Aj to bolelo. Keď si predstavím, čo všetko sme spolu prežili. A on mal chuť o mňa bojovať až tri dni.

Keďže som nechcela celé dni trčať na byte u Natashi, každý deň som navštívila miesta, kam sme s Erikou a babami chodievali, keď sme tu pracovali. Nevynechala som Oxford street, ani Harrods a ani Camden town – miesto plné nezávislosti a rôznych týpkov, miesto, kde nikto nič nerieši. Tam som sa cítila asi najlepšie.

„Nazdar, England!“ zvolá na mňa Aďa, keď sa mi jej a Erikina tvár zjaví na obrazovke počítača.

„Čaute!“ odzdravím ich a usmejem sa.

„Tak ako sa nám máš?“ spýta sa Erika. „Chýbaš nám! Všetkým!“

„Aj vy mi chýbate baby. Veľmi!“ zakňučím s povzdychom.

„Zlatko, nechceš sa predsa len vrátiť? Tým, že si preč, predsa nič nevyriešiš,“ snaží sa mi dohovoriť Erika.

„Ale hej, vrátim sa, ale ešte neviem kedy. Ešte sa na to necítim.“

„No a akí sú tam chlapi, čo?“ spýta sa Aďa. Nad jej otázkou sa pousmejem. Ona fakt nemá nič iné v hlave, len kde by koho zbalila. Pár mesiacov dozadu som bola taká aj ja, len po tom čo sa udialo medzi mnou a Fischerom, nemám nejako náladu zháňať chlapov.

„No, princ Harry a princ William sú už zadaní a ostatní sú slabší priemer,“ odpoviem jej a zazubím sa. „Veď prídte za mnou!“ navrhnem im.

„Zlatko, rady by sme, ale máme teraz v práci firmol,“ povie Erika.

„Ježiš, však prášiš s naším šéfom! Poriadne mu vyfajči a ur-

číte ťa pustí. A pridaj nejaký bonus a pustí aj mňa!“ zahlási s rehotom Ada.

Ach, bože, ako mi tie dve len chýbajú. Natasha a Ria sú tiež fajn kamarátky, rozumieme si, ale nie je to také ako s Erikou a Aďou.

V jedno ráno si dávam v Starbuckse kávu, keď zazriem známu tvár. Je to môj čokoládový tréner z Londýna. Vyzerá stále rovnako dobre. Stále má krásne vypracované telo a aj v tvári vyzerá veľmi dobre.

„Bradley?“ oslovím ho, on sa na mňa obzrie a v momente sa usmeje od ucha po ucho.

„Rosie? Bože, ahaj! Kde sa tu berieš?“ tuho ma objíme.

„Prišla som na dlhšiu dovolenku. Pozrieť baby a tak.“ O svojom úteku mu nemá zmysel čokoľvek hovoriť.

Bože, fakt vyzerá dobre a nevidím sa, že ma tak veľmi pritaľhoval. Spávali sme spolu štyri mesiace, až kým nezačal chodiť s tou Polkou.

„Vyzeráš skvele!“ zahlásim a s obdivom si ho prezriem.

„Ďakujem, ty tiež!“ O tom, či naozaj vyzerám dobre, by sa dalo polemizovať. Tie prebdené noci na rozkladacom gauči u Natashi v obývačke zanechali svoje stopy. Je to vidieť hlavne na mojich kruhoch pod očami.

„Ako sa máš?“ začnem vyzvedať.

„Skvele! Kurzy sebaobrany a tréningovanie kickboxu, na ktoré si chodievala aj ty, mám teraz na polroka dopredu vybookované. Celkom slušne sa mi to rozbehlo, takže sa nestážujem. No a na jar sa budem ženiť,“ zakončí so spokojným úsmevom.

„Oh!“ zarazene zo mňa vypadne. *Tak ženiť? A to mi na zlo-mok sekundy napadlo, že by sme mohli obnoviť našu starú „zná-mosť“.* Takže si môžem pokojne nechať zájsť chuť. „No, to je... to je skvelé!“ vyrieknem konečne.

„A berieš si tú...?“ zabudla som jej meno.

„Agniezsku?“ doplní za mňa. „Áno, ju si budem brať,“ pritaľká.

„To je skvelé,“ zopakujem znovu, pretože neviem, čo mám na to povedať. Ja nie som vyznávačka svadiieb a manželského zväzku.

Nakrátko sa rozhostí trápne ticho a potom zo seba nekontrolovane vyprsknem: „No, mne tak napadlo, že či by si niekedy nezašiel na drink?“

„Hej, jasné, niekedy určite zjídeme. Rád som ťa videl, Rosie, musím už ísť, o desať minút mi začína tréning.“

„Jasné, tak to utekaj. Pa!“ ešte posledný krát sa na neho usmejem a on potom odíde preč. Pochopil to. Tie kecy o drinku, to bola iba fráza, aby nestála reč, aby sme ukončili to trápne ticho. A obidvaja vieme, že nikdy sa žiadny drink konať nebude. Tak to proste je.

Po takmer dvoch týždňoch, čo som v Londýne, ma to už akosi prestáva baviť. Natasha a Ria v noci pracujú a cez deň sú buď s frajerami, alebo spia. Takže väčšinu dní sa sama túlam po uliciach Londýna. Takisto sa mi začínajú míňať peniaze, pretože každý deň niečo miniem na stravu a dopravu a podobne. Myslela som si, že čím dlhšie od toho incidentu s Fischerom bude, tým lepšie na tom budem ja. Ale opak je pravdou. Chvíľami mám z tej samoty hroznú depku a najradšej by som sa vrátila hneď teraz, ale tým by som všetkým, vrátane Fischera, dokázala, že ten útek nebol dobrý nápad, a že som to proste nedala. A to nechcem.

Keď jedno dopoludnie trávim opäť sama u Natashi v obývačke pri telke, niekto zaklope.

Idem otvoriť, a keď ho zbadám, telom mi prejde mráz. Je to Fischer. Vyvalím na neho oči a vyjachcem: „Ty? Čo tu robíš?“

„Ahoj, Rosie, prišiel som za tebou. Môžem ísť ďalej?“ pozrie na mňa psími očami a v tvári vyzerá veľmi strhane a ustarostene. Ustúpim bokom a on prejde ďalej. Na pleci má prehodenú malú športovú cestovnú tašku, vlasy rozstrapatené do každej strany, na tvári niekoľkodňové strnisko a kruhy pod očami. Naozaj nevyzerá dobre.

Postavím sa asi dva metre od neho a ruky si namosúrene založím na prsia. Ale prekvapil ma, myslela som, že po tom, čo sa mi prestal ozývať po telefóne, je to pre neho ukončené. Ako tak na neho pozerám, normálne ma bolí na hrudi. Najradšej by som sa mu hodila okolo krku, no hneď vzápätí by som mu struhla poriadnu facku za to, ako to celé pokazil. *Upokoj sa Rosie, len pokoj! Nesmieš dať na sebe poznať, že ťa tak veľmi ranil. Musíš sa tváriť, že si nad vecou, že už je to všetko za tebou! Že pre teba už nič neznamená a že meral cestu zbytočne!*

On sa na mňa mučenícky pozrie a potom povie: „Rosie, je mi to tak veľmi ľúto. Som úplný idiot! Celé som to pokazil! Hrozne ma to mrzí, odpusť mi prosím! Nechcel som ti ublížiť, celé to bolo jedno veľké nedorozumenie!“

Jeho slová mi prebodávajú srdce a cítim, že sa mi začali lesknúť oči. Rýchlo sa poriadne nadýchnem a zaklipkám očami, aby som rozohnala slzy. Nebudem pred ním plakať. Takú radosť mu neurobím.

„To si mi všetko písal aj v tých správach. Nemusel si sa unúvať chodiť až sem,“ odbijem ho chladne.

„Rosie, prosím!“ nalieha.

„Čo prosíš? Čo odo mňa chceš?“

„Chcem, aby si mi odpustila! Aby si mi dala ešte šancu!“

„To snáď nemyslíš vážne?“ pridám na decibeloch.

„Rosie, ty to nechápeš!“ zosilní hlas aj on.

„A čo nechápem?!“

„Milujem ťa!“ vykrikuje a ja zostanem na neho pozeráť s vytreštenými očami. Srdce sa mi rozbúcha ako o závody a opäť mi začína byť do plaču. Zízam na neho a nie som schopná nič povedať. *Miluje ma. Povedal, že ma miluje!* V duchu zatrasiem hlavou, aby som sa spamätala, naprázdno preglgnem a poviem: „Fischer, toto nie je nejaký blbý romantický film, kde po tom všetkom, čo si urobil, sem prídeš, povieš, že ma miluješ a ja ti celá šťastná skočím okolo krku. Takto to proste nefunguje! Nie u mňa.“

„A čo mám teda urobiť?“ pozrie na mňa sklesnuto.

„Neviem,“ myknem plecami. „Asi nič. Nemal si sem vôbec chodiť.“ Keď to dopoviem, takmer mi pukne srdce. Ale to bude pre nás asi najlepšie.

„Fajn... dobre... ublížil som ti... zaslúžim si to,“ uznanlivo kývne hlavou, „Ale vráť sa, prosím, aspoň do firmy.“

„Čože?“ pozriem na neho nechápavo.

On sa zhlboka nadýchne a potom s bolesťou v tvári povie: „Otec dostal infarkt. Stalo sa to tri dni po tom, čo si odišla.“

„Panebože!“ zvolám a ústa si od zhrozenia prekryjem dlanou. „Je... je v poriadku?“ vyjachcem zo seba.

„Prežil to, ak sa pýtaš na to. No robili mu bypass a nejaký čas potrvá, až sa bude môcť vrátiť do firmy. Preto som sa ti už potom neozýval. Všetko sa to na mňa zosypalo. Tvoj odchod, jeho infarkt... Firma zrazu zostala bez šéfa. Nie si tam ty, ani on. Je to tak Rosie, som nímand, ktorý o obchode nevie dokopy nič. Úplne sa v tom strácam,“ hlesne sklesnutým hlasom a v očiach sa mu zaleskne.

„To nehovor,“ odmietavo pokrútim hlavou. „Vo svojej práci si skvelý. Mrzí ma, čo sa stalo tvojmu otcovi. Je to hrozné. Ale neviem, či by bol dobrý nápad vrátiť sa.“

„Pridám ti,“ hodí do plácu. Prekvapene zdvihnem obočie, no potom opäť pokrútim hlavou.

„Neviem Fischer.“

„Rosie, tak mi aspoň slúb, že nad tým porozmýšľaš, prosím,“ zažobroní.

„Okej, to ti slúbiť môžem.“

Prikývne a potom povie: „Ďakujem, že si ma vypočula. Ešte raz sa ti za všetko ospravedlňujem. Všetko, čo som ti tu povedal, bola pravda a bolo to myslené úprimne od srdca. Maj sa Rosie. Dúfam, že moju ponuku prijmeš.“ S bolesťou v tvári sa krátko usmeje, otočí sa na podpätku a odíde preč.

Mám pocit, že sa každú chvíľu nervovo zosypem. Nedokážem sa viac ovládať a s plačom sa zvalím na gauč. Po líkach mi ste-

kajú krokodílie slzy a plačem tak, až hlasno vzlykám. *Tak veľmi by som chcela ísť s ním. Tak veľmi by som chcela ísť naspäť na Slovensko! Naspäť do práce, ktorú som milovala! Naspäť za mužom, ktorého milujem! A dost! Spamätaj sa Rosie! Toto sú nebezpečné úvahy! Hlavu hore! Ale drbem na to! Aj tak mi tie povzbudzujúce myšlienky nepomáhajú! Chcem Fischera a svoju prácu, chcem byť naspäť vo svojom byte a so svojimi kamarátmi!*

Tento chaos v mojej hlave len tak nezvládnem. Podídem k chladničke a vyberiem fľašu Beefeateru. Nalejem si do pol pohára a dolejem tonikom. Piť so slamkou sa ani neunúvam. Vypijem asi tri poháre, ale jediné, čo docielim, je, že ma druhý deň bolí hlava. Stále som zmätená. A stále počujem Fischerove slová: *Milujem ťa!* A samozrejme neustále premýšľam nad jeho ponukou vrátiť sa naspäť do práce.

Dva dni po Fisherovom odchode sa spájam cez skype s Dante. Aj on mi chýba a veľmi! Na to, že som ho pred pár mesiacmi ešte nepoznala, mi veľmi prirástol k srdcu. A aj Erike a Adi.

„Rosie, zlatko, čo to do čerta stváraš?!“ zvolá pohoršene, keď uvidí moju tvár na obrazovke.

„Dante, určite vieš, čo sa stalo, baby ti to stopro povedali, tak na čo sa pýtaš?“

„Dobre, fajn, áno viem všetko, ale Rosie, ja som ťa predsa varoval!“

„Ja viem,“ poviem gúľajúc očami. Nemám záujem počúvať morálne kecy.

„Tomu sa hovorí karma!“ dodá.

„Dante, mám ťa naozaj rada, ale prestaň moralizovať, dobre? Mám čo robiť sama so sebou, to mi ver, nepotrebujem, aby si ešte aj ty do mňa rýpal.“

„Dobre, mením tému. Dúfam, že sedíš, pretože to, čo ti teraz poviem, je úplná bomba!“ zvolá nadšene. „O dva týždne sa koná v jednom exkluzívnom hoteli v Tatrách módna prehliadka. Iba top návrhári, samé zvučné mená a samozrejme hostia nielen zo

Slovenska, ale aj zo zahraničia. Samé veľké ryby! A teraz hádaj čo?! Jedna známa ma oslovila, či by som tam nechcel predviesť zopár modelov mojich šiat!“ hovorí mi nadšene a mne sa po tele robí husia koža.

„Panebože, Dante, to je úžasné!“ vykríknem nadšene.

„Áno, je. Chápeš? Moje modely budem prezentovať medzi návrhárskou Elitou! Pištejová, Jurčenko, Hložníková a iní... a ja!“

„Ježiš, Dante, to je bomba! Veľmi sa s tebou teším!“

„Áno, ale je to dosť narýchlo. V podstate ma oslovili, lebo nejaký návrhár z Čiech im zrušil účasť. No ale to mi samozrejme, nevadí! Kedy budem mať takú príležitosť? No a teraz tá čerešnička na torte, Rosie! Chcem, aby si išla predvádzať!“

„Čože?“ hlas mi vyskočí do nezvyčajných výšok.

„Áno, štyri kamošky mi už prisľúbili účasť a potrebujem ešte jednu babu. A kto by to mal byť, ak nie ty?“ Jeho posledné slová ma zahrejú pri srdci. Naozaj by som sa mala vrátiť naspäť na Slovensko, veď tam mám moje spriaznené duše, ľudí, ktorí ma majú radi.

„Rosie, predstav si, že budeme predvádzať na tom istom móle, kde bude predvádzať Verešová, Krainová, Šutjak, Skoncová a množstvo iných krásnych žien a modeliek!“

„Ja mám byť na prehliadke, kde bude aj Verešová?!“ zapištim a chytím sa za srdce. To sa mi rozbúcha ako na povel a nechce sa mi veriť tomu, že to, čo mi tu môj prihriaty kamarát rozpráva, by mohla byť pravda!

„Jasné, veď ti vravím, že tam bude Pištejka. Verešová vždy prezentuje jej kolekcie.“

„Preboha, Dante, Verešová? Videl si, ako tá žena chodí po móle? Veď ona je bohyňa! Ikona!“

„Ja viem! Veď odkedy viem, že tam pôjdem, som ani poriadne nespal!“

„Dobre, upokojme sa. Takže, ty mi teraz úplne seriózne tvr-

díš, že ja mám o dva týždne predvádzať na fashion show spolu s týmito divami?“

„Kriste, Rosie, áno! Tak buď taká dobrá, prestaň trucovať a dones ten svoj chutný zadoček naspäť na Slovensko. Máme tu totiž ešte veľa práce a málo času!“

Zbalená som bola asi do pol hodiny po tom, čo som ukončila hovor s Dantom. Rýchlo som si bookla letenku na Slovač, hoci stála až tristopäťdesiat eur, ale nasrať na to! Budem súčasťou veľkej módnej show!

„Á, bože, láska, ty si naspäť!“ zavýska Erika, keď sa objavím v chodbe svojho bytu a hodí sa mi okolo krku. Nepovedala som jej totiž, že sa vraciam. Z Londýna som odišla dva dni potom, čo mi volal Dante. Nechcela som viacej čakať. Niekoľko krát mi prízvukoval, že máme kopu práce.

„Ahoj, zlato! Som taká rada, že ťa vidím a že som opäť doma!“ tuho ju objímam.

„Pod, sadni si! To musíme hneď osláviť!“ usadí ma do obývačky a obidvom nám naleje červeného vína. Ja sa pustím do rozprávania, o tom ako mi volal Dante a o módnej show v Tatrách, ktorej sa mám zúčastniť. A tiež nevynechám rozprávanie o tom, ako za mnou do Londýna prišiel Fischer.

„Erika, povedal mi, že ma miluje,“ poviem takmer pošepky.

„Ja viem, vravel mi to tiež,“ prikývne. „Zo začiatku som bola na neho našťavaná za to, ako to celé pokazil, ale potom mi ho bolo normálne ľúto. Úplne sa tu zosypal, keď zistil, že Peťo je tvoj brat. Proste ho ovládala žiarlivosť. Myslím, že by si mu mala odpustiť,“ poradí mi.

„Ja neviem,“ pokrútim hlavou, „ešte asi potrebujem čas, aby som to celé strávila. Chce, aby som sa vrátila do firmy. Dokonca mi navrhol, že mi pridá prachy.“

„Wau! Berieš, nie?“ povie nadšene a odpije si z vína. No ja

iba myknem plecami. Erika na to zagúľa očami, potom položí pohár na stôl a pohladká ma po stehne.

„Zlato, predou mnou predsa nemusíš nič hrať. Ja viem, že sa chceš vrátiť a nielen do firmy. Myslím, že by si mala prestať trucovať a dať tomu všetkému, tým myslím pracovnej ponuke a Filipovi, šancu. Ďalšiu už dostať nemusíš. Ver mi, že si mu to dala poriadne vyžrať. Chalan bol z tvojho odchodu pekne na prášky.“

„Asi máš pravdu,“ prikývnem. „Ale pôjdem za ním až po tej módnjej prehliadke.“

„To som rada. Bože, som taká šťastná, že si naspät! Musím zavolať Adi a chalanom. A musíme tvoj návrat osláviť!“ zazubí sa.

„Vkusе hovorme len o mne... povedz mi, ako sa máš ty? A čo Alex?“ spýtam sa so záujmom.

„Je skvelý. Milujem ho,“ zašteboce zasnene a hneď potom jej opadne úsmev z tváre. „Ibaže v práci prišli na to, že máme vzťah a nikto sa so mnou nebaví. Teda len pracovne, chápeš? Žiadna baba so mnou už normálne neprehovorí. Vidím tie ich pohľady, ako na mňa pozerajú s odporom za to, že spím s ich šéfom. Nechápu, že spolu normálne chodíme. Ešteže je tam Aďa.“

„To mi je ľúto, zlati, ale raz sa to prevaliť muselo a vôbec nemaj výčitky svedomia. Veď sa milujete, za to sa nemusíš nikomu ospravedlňovať a kajať. Kašli na nich, zvyknú si, je to len obyčajná závišť. Takých ľudí si fakt nemusíš všímať.“

„Áno viem... máš pravdu,“ uznanlivo kývne hlavou.

Odkedy som prišla z Londýna, každý deň trávim u Danteho v ateliéri. Síce hlavne ako morálna podpora, ale Dante je rád aj za to. Na prehliadke mu dali možnosť odprezentovať päť modelov. Dnes okrem mňa prišla do ateliéru ďalšia baba, ktorá má spolu so mnou a ďalšími tromi predvádzať Danteho majstrovské výtvy.

„Ahoj, ja som Miriam,“ povie asi o hlavu vyššia kučeravá brunetka.

„Ahoj, Rosie,“ usmejem sa a s obdivom si pozriem jej pekné prirodzené črty tváre.

„Už si niekedy predvádzala na móle?“ spýtam sa.

Ona sa milo usmeje. „Jasné, ja som modelka. Pomerne často predvádzam. Predvčerom som sa vrátila z prehliadky v Miláne.“

„Vážne?“ zvolám ohromene. „To je super! No vieš, čím viac sa blíži dátum tej prehliadky, tým väčšie mám z toho mindráky. Bojím sa, že na tom móle budem úplne nemožná, nervózna a budem pôsobiť veľmi křčovito. Počula si, aké modelky tam budú predvádzať?“

Ona pobavene prikývne hlavou. „Áno, počula, ale ničoho sa neboj, sú to tiež ženy z mäsa a kostí ako ty. Myslíš, že im sa nikdy na móle nijaký trapas nestal? Mnohé spadli a niekoľko krát. To sa proste stáva.“

„Preboha! To ani nehovor! Ak by som spadla, tak sa asi navždy zahrabem dva metre pod zem! Bože, dúfam, že sa mi nič také nestane. Nechcela by som urobiť Dantemu hanbu,“ poviem roztržito.

„Nedala by si mi nejaké rady? Vieš, ako skúsená modelka, že čo mám robiť, čoho sa vyvarovať a podobne?“ pozriem na ňu prosebne.

„Jasné! Poď, ideme hneď na to!“ podá mi ruky a zdvihne ma z pohovky. Potom si obuje štetle a postaví sa do stredu miestnosti a začne so školením. „Čo sa týka chôdze, buď úplne uvoľnená, prirodzene pohybuju rukami tak, ako keď bežne kráčaš. Ja vždy, keď už sa blížim na koniec móla, si dám ruky vbok, na konci móla zastavím a otočím sa na mieste, tak aby si diváci mohli moje šaty pozrieť z každej strany. Potom urobím dva kroky dozadu a opäť sa otočím a potom spustím ruky voľne k telu a kráčam preč. Ak by sa náhodou stalo, že sa ti šaty zamotajú do podpätkov alebo by si si na ne nebezpečne stúpala, pokojne zastav a ladne s úsmevom si ich vyslobod' spod topánok. Je to vždy lepšie, ako si na ne šliapať a potom spadnúť. A hlavne, hla-

vu hore! Nepozerať si pod nohy, ale pozerať pred seba. Nevšímaj si ľudí, ale pozerať dopredu. Nebude ťa to tak rozptyľovať,“ dodá vyčerpávajúco.

Každú jej radu si beriem k srdcu. A niekoľkokrát si vyskúšam chôdzu „akože“ po móle. Teším sa, no zároveň mám pred tým obrovský rešpekt. Predsa len, bude to nóbl akcia a ja si tam nechcem urobiť nijaký trapas.

Prešiel takmer týždeň, kým som sa stretla s Aďou. Kde inde ako v našej obľúbenej reštike u Lorenza. *Ach, bože ako mi to tu len chýbalo!* Samozrejme prišla aj Erika. Svätá trojica opäť po kope! *Milujem tie dve ženské!*

Aďa sa s výskotom rozbehne cez reštiku mojím smerom a tuho ma objíme. Samozrejme, že všetci hostia majú oči iba pre nás. Nestáva sa bežne, že niekto v reštike bláznivo jačí. Ja a Erika sme prišli skôr a už máme objednané. Aďa si rýchlo sadne a náš dvorný čašník Sašo, chalan, čo nás vždy obsluhuje a už nás za tie mesiace čo sem týždeň čo týždeň chodíme, pozná, sa spýta: „Ahoj, čo si dáš?“

Ona sa na neho provokačne zacerí a povie: „Mimózičku, dikíčko,“ žmurkne na neho a on sa usmievajúc poberie po chľast.

„Rosie, ja som taká šťastná, že si naspät! Musíme ísť na párty! S touto tu,“ ukáže na Eriku, „nie je už žiadna sranda. V kuse je len s naším bossom!“ Erika len zagúľala očami.

„Jasné, že pôjdeme, zlato, to vieš, že áno, ale až po Danteho prehliadke,“ prisľúbim jej.

Ako tak spolu kecáme a preberáme všetko možné, pristaví sa pri nás mladý chalan. „Čau, Adka,“ pozdraví ju a ona na neho prekvapene pozrie, no potom sa jej na tvári zjaví šibalský úškrn. „Ahoj, zlatko, čo ty tu?“

„Prišiel som po pizzu,“ povie s úsmevom chlapec a nespúšťa z Adi oči.

„Dobre, zlatko, tak sa potom vidíme. Píšeme si,“ žmurkne na neho a mladík odíde. My s Erikou na seba prekvapene po-